

botteriken? Geestig; zeker, dat deel van de reputatie begreep hij; doch het woord sarcastisch zou hij er juister voor hebben gevonden. Het meest hinderde hem dat: iemand-met-wien-men-moet-oppassen; want hierbij kwam zijn eerlijke schroomvalligheid, om een mensch lichtvaardig te verdenken, in botsing met zijn onaangename gewaarwording van nooit vertrouwelijk en openhartig met Siria te kunnen omgaan. Lag de schuld aan hem of aan den militair? Hij durfde 't niet beslissen. Bovendien waaruit was 't gebleken, dat men tegenover Siria op zijn hoede moest zijn? Siria wekte vragen bij hem op, waaraan hij nog nooit had gedacht; maar hoe oplettender hij het magere, bleeke gelaat met de flikkerende, zwarte oogjes, den bewegelijken mond, den trotschen haviksneus en den kalen schedel beschouwde, des te scherper beseftte hij, dat zijn blik dit spiegelende of liegende — wat was 't — masker niet vermocht te doorboren. Hij begreep, dat men den officier interessant noemde, maar dit was dan ook alles.

Onwillekeurig keek hij Emma eens aan en het verbaasde hem hoe bijzonder donker haar blauwe oogen van avond waren getint en hoe ongewoon levendig haar kleine handen gesticuleerden.

Zij — anders zoo bedaard — was kennelijk opgewonden.

Door Siria, of door het boek, dat zij met hem besprak?

Zij hadden 't over die Anna Karenine. Blank kende het werk niet — hij las geen romans meer — en van avond speet hem dit. Wel ving hij 't een en ander op van een vrouw, die haar man verliet om met een officier te kunnen leven; maar hij had meer van de omstandigheden en vooral het oordeel van den auteur willen weten. Niet, omdat hij eenige waarde hechtte aan de phantasieën van zulke verhaaltjesmakers; o neen; hij had alleen maar op de hoogte willen zijn, om nu mee, of veeleer tegen te kunnen spreken.

Aan een mogelijke analogie van zijn eigen omstandigheden met die van Karenine dacht hij in 't geheel niet. De verleiding van een getrouwde vrouw in het werkelijke leven, met name in *zijn* leven . . . ? Kom, kom! — In de allerhoogste en de allerlaagste kringen . . . nu; ja. Evenals hij geloofde aan catastrophen op de maan, wilde hij wel aannemen, dat daar . . . somtijds . . . iets dergelijks . . . ; maar in *zijn* stand, *zijn* omgeving, *zijn* huis, *zijn* vrouw . . . neen, dat was nog nooit in zijn hoofd opgekomen.

Zijn jaloezie was echter lichtgeraakt genoeg om zich zelfs een vriendschappelijk gevoel van zijn vrouw voor een anderen man aan te trekken en de ouderwetsche deftigheid, waarin hij was opgevoed, verscherpte die jaloerscheid nog, wijl ze hem dwong zijn naam aan de kaak gesteld te achten door Emma's onschuldigste coquetterie.

Tot voor een jaar was zij eer onverschillig geweest dan behaagziek. Zelfs tegenover Blank had zij, al in haar engagement, buien van koele afgemetenheid getoond, die haar soms midden in een vlaag van liefkoozende teederheid overvielen. Terwijl hare stralende oogen hem nog de koesterende sensatie gaven van bewonderd en vereerd te worden, was 't dan, of haar blik eensklaps verkilde en verstaalde tegelijk. Hare trekken verstarde; zwijsend